

גיליון 129

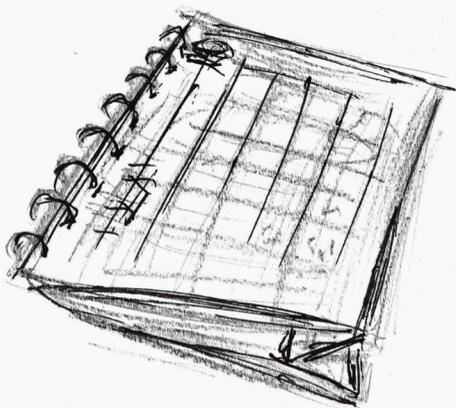
אוקטובר 2025 • תשרי ה'תשפ"ו

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אוקטובר שלי

הודי ארגוב
חגית בת־אליעזר
אשר גל
תמר דוד־כריספי
גיא לנגה
אבישג מטלון
ורד סער
חן קפלן
דליה רות הלפרין
צ'רנה שולמנוביץ'

גיליון 129 מתחיל...

לציון שנתיים לאסון השבעה באוקטובר, אנחנו מגישים לכם גיליון מיוחד בנושא: "אוקטובר שלי".

לפני שהפך לשם נרדף לשבר, לפני שתאריך אחד שינה הכל – היה לכל אחת ואחד מאיתנו אוקטובר פרטי.

חודש של חג, של תחילת הסתיו, של ימי הולדת, של תחושות, ריחות או זיכרונות קטנים.

בגיליון הזה ניסינו לעסוק במפגש בין האוקטובר שהיה לבין זה שנצרב מאז.

מה השתנה בזיכרון? באסוציאציות? בתחושות שצפות כשמגיע החודש הזה? איך חודש אחד, שמילא מקום מסוים בלב, שינה את פניו?

קריאה מהנה!

אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן ועידית גילאור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0129

אוקטובר שלי

אוקטובר 2025
תשרי ה'תשפ"ו

01

חגית בת'אליעזר

נומרולוגיה

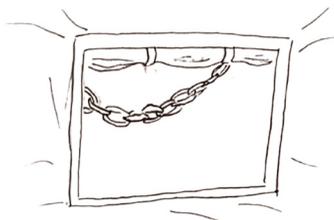
מאז שבָּעָה פֶּאוּקְטוֹבֶר
יוֹשְׁבִים שְׁבָעָה
שְׁבָעָה מִלְיוֹנִים
לֵאלֹהֵי הַפְּתוּחָה.

בְּעָרֵב שֶׁלפְּנֵי הַיּוֹם הַהוּא,
בְּאוֹקטוֹבֵר לְפָנֵי שְׁנֵתִים,
לִשְׁבֵנו עִם אֲשֵׁפִיזִין בְּסִפְּהָ.
הַשֶּׁקֶט הִיָּה חֶזֶק לְמִדֵּי
וְצִיּוּצֵי הַצִּפּוֹרִים מִבְּעַד לְסִפְּךָ.
חֵבֵר אָמַר:
"תִּרְאוּ אֵיךְ אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים בְּאֵלוֹ שְׂכַחְנוּ,
בְּאֵלוֹ אֵי אֶפְשָׁר שֶׁמִּשְׁהוּ יִקְרָה".
זֶה הִיָּה מִשׁוֹם מְקוֹם. "אֲמִידָה מוֹזְרָה", חִשְׁבְּתִי.

שְׁנֵתִים אַחֲרֵי
וְהַסִּפָּה עוֹדְנָה עוֹמְדָת.
הַסִּפְּךָ הַצְהִיב וְנָכַשׁ מִנֵּי אֶז
וְהַשֶּׁקֶט
רַק לְפַעֲמִים מִגִּיחַ
לְהִזְכִּיר לָנוּ יָמִים אַחֲרִים,
עוֹד לְפָנֵי שֶׁהָעוֹלָם שָׁנָה פְּנִיּוֹ,
עוֹד לְפָנֵי שֶׁאֲנִי הַשְׁתַּגִּינוּ בְּעִקְבוֹתָיו.

0129

אוקטובר שלי

אוקטובר 2025

תשרי ה'תשפ"ו

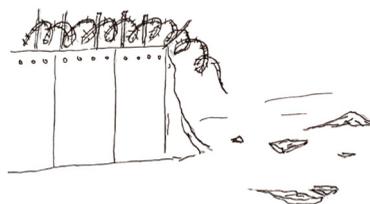
03

הודי ארגוב

אין גדר

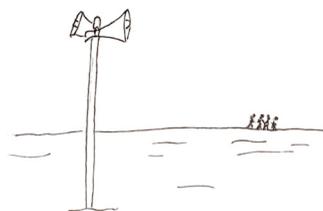
אין גדר
בין יום ולילה,
בין זמנים, שבועות וירחים.
קריסה.
אבוד הדעת,
אבוד הרוחות,
דרך ללא יעד.
התמרוזים הפלו
ואין גדר עוצרת
לתהום.בשוריקה.

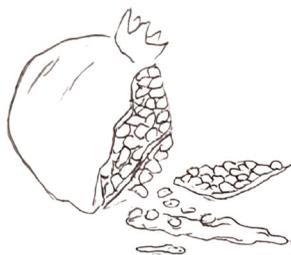
אוקטובר שלי

אוקטובר שלי הוא הַעֲיָרָה שְׂבָעָרָה,
אוקטובר שלי הוא תְּטוּפִים המְמַתִּינִים בְּאֶפֶל המְנַהֵרָה,
אוקטובר שלי הוא תְּפִלַּת אַחִים הַעוֹטְפֶת אֶת הַשִּׁירָה,
אוקטובר שלי הוא קוֹל צוֹפֵר הַמְלִיל בְּשִׁבְתֵּי הַשְּׁחָרָה,
אוקטובר שלי הוא הַתּוֹנֶה הָאוֹפֶפֶת אֶת שְׂמַחַת הַתּוֹרָה,
אוקטובר שלי הוא הַבְּנִים הַשְּׂבִים מִשְׁדוֹת הַשָּׂבָר וְהַגְּבוּרָה.

חגי תשרי,
הנושאים עמם ריחות חדים,
הפכו לריחות מלקמה.
החדש העברי מביא עמו
געגוע לפשטות העבר,
לריחות תבשילים נושאים מכל בית,
לבגד חדש ולגרגרי רמוץ,
המקתימים את הלךן פאות לברכה.
פיוס - קתם אוקטובר מאדים משנה לשנה.
קדשת החיים הפכה לזכרון ישן,
המלגה בזכרונות חונקים,
זכרונות המאותתים על מהות הקיום האנושי,
על כמיהה להמשכיות החיים
ולהטית ההיסטוריה למען ובשביל...

היא תמיד אהבה את החג הזה. עוד מילדותה, כשאימא הייתה לוקחת אותה לבית הכנסת ישורון בירושלים והיא הייתה לבושה בשמלה לבנה ובידה דגל עטור נצנצים שבראשו התנוסס תפוח עץ. "בלי נר, ליתר בטחון", כפי שהסבירה אימה. אצלם גם הנשים רוקדות עם ספר התורה, והיא רקדה נושקת לפרוכת באהבה. ליבה מתרחב אותו זמן. לרוב דמעות בעיניה. היא שלמה עם חייה.

אבל אז, לפני שנתיים, הכול התהפך. היא זוכרת איך באמצע הריקוד שלה עם ספר התורה, שירת הגברים נפסקה בחטף. "לחזור לבתים ולנעול את הדלת!", פסק השוטר שעמד במבואה.

שבת שלמה היא המתינה להבדיל. ליבה רעד. הרחובות היו ריקים, עמוסי דממה קשה. "כמו ביום הכיפורים ההוא".

כשפתחה סוף סוף את הפיד, כל פוסט הידק את ליבה, וזה - כמו התאבן, סטה מתדריו, הוצר. שרשראות האירועים כמו קיבעו גלוסקמה סביבו.

"גיא הריגה. כאן?"

שבועות עברו עד שהיא הצליחה לתחם. להפריד בינה לבין המתרחש. במשהו. היא כבר לא מרימה את הטאבלט כל הזמן. ליבה לא יכול לצפות במראות.

כוס הקפה הראשונה של היום בידה, והיא נשענת על אדן החלון, צופה במרחב הפתוח הנשקף מדירתה. עננים נערמים בשמיים. עננים של ראשית חורף, של הבטחה למים. תנועתם איטית, מדודה. תמורות רבות מתרחשות לנגד עיניה כמופע תיאטרון צללים איטי, מהפנט, הנוסך שקט ומתפשט בגופה. היא שואפת אוויר. לאט, מלוא נפח ריאותיה.

"דווקא" מבזיק מול עיניה וליבה מתרחב.

אותה מילה עברית, שאין לה מקבילה אמיתית באף שפה, שתמיד סלדה ממנה, לא בגלל עצם הניגוד הטמון בה, אלא בשל הבוטות, ה"אנטי לשם אנטי" רווי הסרקזם שבה. היום היא מבינה את דיוקה.

"דווקא נחיה!".

כ"ג בתשרי

בשלישה ועשרים בחדש השביעי,
עת נאלמה תרועת מועדי החדש,
עלי שלכת שבלב נשרו בהתלהבות
מהתחלות חדשות, חדורות מטרה.
השלישה ועשרים בחדש השביעי
היה עבורי ראש השנה האמתי,
עת תמו כל הטקסים:
ביני ובין בוראי,
ביני ובין אחי הצעיר ביום הולדתו,
ביני ובין הקיץ שעבר.
עכשיו, ענני קררות פסו את השמים ואת הארץ.
המבול יורד כבר זמן מה.
ואני, כמו נח, שט בתכה
ומחפש את היונה,
ועדין לא קלו המים.

אתה קורא בחשש כל עיתון,
 כל "הותר לפרסום",
 כל הודעה בקבוצות
 ונאנח אנחת הקלה-מועקה
 כשאתה לא מזהה מי מכריך.
 ואז זה מתקרב.

הבן של המנהל - נרצח באכזריות,
 המפקד במילואים - נהרג בקרב,
 החבר של הבן - איבד שתי רגליים.
 הוא פרסם תמונה מחויכת וכתב:
 "היי, אני עוד יכול לנגן בגיטרה".

ועוד אוקטובר מגיע, וברחבי הקמפוס הירוק
 סטודנטים ממהרים, נרגשים,

ובחם גם אנשים שלמים עם רגל ממתכת, יד ביונית, קביים,
 ואחד בכיסא גלגלים חשמלי שועט בשבילים ומצפצף,

ובגב הכיסא - שלט עקום בכתב יד קשור בסרטים צהובים: "זהירות, נהג חדש".

ואתמול, סיפרת לי בטלפון על בנך הצעיר, יפה הבלורית והתואר,

שנלחם בגבורה מול אופל בלתי נתפס, שטרם סופר.

והוא זוכר את כולם,

והוא שלם, אבל לא.

וכעת נלחם

מול עצמו

לחזור לעצמו,

לחיות בטוב

בתוך עצמו.

ונשאתי כאבך בשתיקה.

בין שְׁדָרָה שֶׁל עֲצִים
הַנְּמַתְחִים עַד הַשָּׁמַיִם,
צוֹעֲרֵת צְעָדִים קָטָנִים.
סְתוֹ מְלֵא צְבָעִים שֶׁל חֵם:
צָהָב, אָדָם, כָּתָם וְחוּם.
עַל פְּנֵי הַשָּׁבִיל עֲלִים מְפָזְרִים.
יֵשׁ שֶׁקֶט מִסָּבִיב,
רַק קָדָשׁ סְתוֹ נִשְׁמָע.
הַרוּחַ לִי לוֹחֶשֶׁת רַקוּד עֲלִים שֶׁל סְתוֹ,
וְאֲנִי בְּעֵנַי שְׂאִין כְּמוֹהוּ בְּעוֹלָם
קוֹפְצֵת עַל עֲלִים בְּעֶרְמָה.
עֲלִים בְּשֶׁלֶל צוּרוֹת
עַל אֲדָמָה נוֹשְׂרִים.
מִתְחִילִים אֶת קְמִילָתָם,
הוֹפְכִים לְאֲדָמָה רַכָּה.
אֲנִי פּוֹסְעַת, הַרְגָלִים יְחַפּוֹת,
פְּשוּט לַהֲיֹת.

0129

אוקטובר שלי

אוקטובר 2025

תשרי ה'תשפ"ו

10

אשר גל

הגוף אומר לנשמה

חזרי לאחור בזמן,
עופי אל היום
שחשך עם זריחה.
אמרי: "יהי אור"
לשדות ירקנים,
אדם פרחים.
שוכי לבראשית.
צפור תציץ
שור יגעה
הים יגעש,
אלהים יתן סימן.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

13 HOSTAGES MURDERED AND STILL HELD IN HAMAS CAPTIVITY

SAHAR BARUCH

JOSHUA LUITO MOLLEL

RAN GVILI

DROR OR

MENY GODARD

ASAF HAMAMI

LIOR RUDAEFF

OMER NEUTRA

ITAY CHEN

DANIEL OZ

SONTISEK RINTALK

AMIRAM COOPER

*HADAR GOLDIN

**Body of hostage Hadar Goldin has been held in Gaza since before October 7, 2023.*

מייסד: אלירן דיין
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ייניק, רוזי גולן, עידית גילאור
ניקוד והגהה: עידית גילאור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

info@motiv-magazine.co.il

motiv-magazine.co.il

bit.ly/motiv-whatsapp

facebook.com/motiv.magazine

[\(כתב עת\)/he.wikipedia.org/wiki/מוטיב](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

bit.ly/motiv-youtube

instagram.com/motiv.magazine

